

POSTANOWIENIE

18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Trzebiatowski

na posiedzeniu niejawnym 18 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z urzędu

z udziałem E. D.

o stwierdzenie zasadności zatrzymania w szpitalu psychiatrycznym w myśl art. 28 w związku z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, na skutek skargi kasacyjnej E. D.

od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 16 kwietnia 2025 r., XIII Ca 218/25,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. przyznaje adwokat M. W. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego we Wrocławiu 240,00 (dwieście czterdzieści) zł, powiększone o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

(M.K.)

UZASADNIENIE

Uczestnik E. D. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 16 kwietnia 2025 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jak zaznaczono, skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na jednej spośród wymienionych przesłanek, tj. czwartej z nich.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* i ocenianej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

W ocenie skarżącego na gruncie przedmiotowej sprawy istnieje okoliczność wskazująca na wątpliwości, czy treść art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (t.j.: Dz.U. z 2024 r. poz. 917, dalej jako „uozp”), aktywuje się w momencie jedynie, gdy osoba zachowuje się agresywnie i niestabilnie i czy takie zachowanie powoduje automatycznie uznanie, że osoba ta cierpi na zaburzenia psychiczne. [...]

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

[...]

Sąd II instancji podzielił ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, podkreślając przy tym, że okoliczności niniejszej sprawy pozwalały uznać, iż wyczerpane zostały przesłanki stanowiące o zasadności przyjęcia do szpitala psychiatrycznego uczestnika postępowania bez jego zgody. Towarzyszące uczestnikowi zachowania, wymagały i w pełni uzasadniały pozostawienie go w szpitalu psychiatrycznym. Przy przyjęciu uczestnika zostały zachowane wszelkie procedury, a czynności podjęte w sprawie Sąd II instancji uznał za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Z pewnością w okolicznościach sprawy nie można mówić o naruszeniu prawa, które byłoby oczywiste – tak pod względem stopnia czy charakteru tego naruszenia, jak i samego jego ustalenia, w tym w zakresie jego skutku w postaci zaskarżonego postanowienia.

Tym samym nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została wykazana w sposób właściwy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

(M.K.)

[r.g.]